

Spelen zoals God het bedoelde

Groningen viert tot en met zaterdag het Jonge Harten Theaterfestival. Met naast theater ook muziek, dans en beeldende kunst. Op één avond kun je veel beleven.

PETER VAN STRIEN

Vrijdagavond. Het Jonge Harten Festival gaat de stad Groningen negen dagen in vuur en vlam zetten. Dat mag ook wel, want het is bekend op de Vismarkt en een cultuurminnende schare – prettige mix van jong en wat ouder – laaft zich aan koffie met gebak. De uitgereikte flesjes toverdrank mogen pas open bij de openingsceremonie.

Logisch. Dan bestijgt Festivaldirecteur Marga Kroodsmas de trappen van de houten theatertent. Ze is blij en dankbaar. Jonge Harten staat financieel weer op de rails. Maar artistiek gezien: weg van de gebaande sporen, uiteraard. *Off the beaten track* is het motto. Dan geven twee zelfbrouwende Onkruideniers ons het sein om het flesje aan de mond te zetten. Een lustopwekkend slokje.

Met Compagnie Kistemaker en *Missie Márquez* geraak je meteen in warme Zuid-Amerikaanse sferen. Pablo's escobar is open, de acteurs zijn ook muzikant en acrobaat. Moeiteloos springen ze van de ene rol in de andere. Ze spelen dat ze spelen, met aanstekelijk speelplezier en honderd slagen om de arm. Spelen zoals God het bedoeld heeft. Kapmessend gaan ze door het oerwoud. O nee, ze zitten in de bus. Op weg naar. Op zoek naar zegt u het maar, nu hier dan daar. Ze drinken thee bij tante, de vuilbekkende, met rolstoel door de kamer zwierende Connie.

Niks-aan-de-hand-amusement? Achter die uitbundigheid schuilt een ware missie, een passie, een worsteling. Met *Missie Márquez* heeft Karlijn Kistemaker haar lot verbonden aan de personages van

Laura Hendriksen (studente Academie voor popcultuur) betovert elke avond de straten van Groningen met haar schaduwspel, hier de Poelestraat. FOTO DUNCAN WIJTING

Márquez' beroemde roman *Honderd jaar eenzaamheid*. Ze gaat er niet alleen op in, ze gaat er totaal in op. Het is haar eigen familiegeschiedenis geworden. Het verhaal van een nabestaande. Karlijn springt af en toe in. Houdt de teugels strak. Lastig met zo'n crew. We komen tot bladzij 54. Nog twee delen te gaan en op 26 november de *Missie Márquez Marathon*. Wees erbij!

In het Grand Theatre heeft Suzanne Grotenhuis inmiddels haar smoking aan en haar schaatsen onder. Handig zo'n plastic ijsvlakte, maar slechts voor 80 procent schaatsbaar. Geen grote slagen, want stoeve

plekjes. Stukje glijden, even stokken, even wankelen. Oppassen dus. Zo is het leven. *On Ice* heet het programma. Misschien ook wel vanwege die mooie, tere breekbaarheid die het uitstraalt. Zelfs Corrie Konings' *Ik krijg een heel apart gevoel van binnen* krijgt iets diep ontroerends. En met de verdwijntruc met een fietsleuteltje toont ze ook in staat te zijn een hele zaal te laten brullen van het lachen. Een meneer achter me blijft er bijna in. Tja. Het zal je gebeuren...

Witte wanden, een brede witte trap en een spiegelgladde witte vloer. De grote centrale ruimte van Academie Minerva is een ideale locatie voor het fysieke theater van Wild Vlees. Een act die begint met een kwartier herrie van draaiende mixers die in negen kuipen gips en water mengen tot de gewenste staat van dienst. Op de trap de naakte Tamar en Francesca, die zichzelf en elkaar met vaseline insmeren. Daarna stilte. Alleen het ploffende geluid

Je hoort de beat van het gebroken hart van een jonge vrouw

van klodders specie en een zacht schrapend geluidsdecor. Het lijkt even een strandtafereeltje. Graven de handen, maaierende armen, totale overgave. Totdat de twee lichamen, innig verstrengeld, en roerloos opgaan in het witte eiland op die witte gladde zee. Versteende lichamen, bevroren leven. Je blijft kijken. Het beeld is van een raadselachtige, ongemakkelijke schoonheid. Je loopt er nog even langs. Dan ga je. Wat moet je hier nog? Het voelt als een afscheid.

In de desolate gymzaal van het vroegere Willem Lodewijk Gymnasium, kloppend hart van het festival,

kun je luisteren naar een ondertiteld hoorspel. Kenneth Barth maakte een ontroerend portret van zijn Vlaamse familie. Acht op een rij. Gewone mensen, klein leed, stille drama's. Het luistert heerlijk weg.

Ook Vlaams, deze week helaas niet meer te zien, in het Grand Theatre: *Hope she was worth it* van en met Sien Vermaele. In het bijna-duister, begeleid door een overwelldigend elektronisch geluidsdecor, hoor je de beat van het gebroken hart van een jonge vrouw. Mooie herinneringen, liefdevolle momenten. Aan flarden geschoten. Hij houdt van iemand anders. De opstand zwelt in haar hoofd. Ze loopt naar de rand van het toneel en kotst haar wraakgevoelens over het publiek uit. Doet weer een paar stappen terug en dan gloeit het liefdesvuur nog evenzeer als de vuren van de haat die je daarnet nog zo gruwelijk zag opblazen. Pure poëzie. Beklemmend, verpletterend prachtig.

The Brahms trad op in The Gym, festivalhart in De Oosterstraat. FOTO CORNÉ SPARIDAENS

Suzanne Grotenhuis op haar ijsbaan in On Ice in het Grand Theatre. FOTO JEROEN BROECKX